

Když se navzájem představili, všichni s očekáváním hleděli na Mortinu. Řekla jim, že o pozvánkách nic neví, že žádná večere připravená není a hlavně, že má velkou starost: teta Neboženka nadobro zmizela!

Najednou se ozvala hra na klavír a začala se linout po celé vile. Všichni úplně nadskočili, někdo překvapením, někdo hrůzou a někdo jako Dilbert, protože, jak prohlásil: „Hra na klavír byla dost nevalná“. Mortina řekla: „Pojďte za mnou, to by mohla být teta.“ Děti, zmítané zčásti strachem, zčásti vzrušením, ji následovaly dlouhou chodbou, velmi chabě osvětlenou několika starými petrolejkami.

